

Strasbourg, den 19.5.2015
COM(2015) 216 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Forslag til en interinstitutionel aftale om bedre regulering

DA

DA

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

Forslag til en interinstitutionel aftale om bedre regulering

EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION OG EUROPA-KOMMISSIONEN,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 295, og

som tager følgende i betragtning:

- (1) Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen (de tre institutioner) bekræfter, at de under udøvelsen af deres beføjelser og i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i traktaterne, lægger stor vægt på "fællesskabsmetoden", gennemsigtighed i lovgivningsprocessen, demokratisk legitimitet, principperne om nærhed og proportionalitet, retssikkerhed og enkelhed, klarhed og konsistens, når de udarbejder lovgivning.
- (2) De tre institutioner erkender, at de har et fælles ansvar for at opnå bedre regulering, at sikre, at EU-lovgivningen fokuserer på områder, hvor den kan give størst merværdi, er så effektiv og virkningsfuld som muligt med hensyn til at nå fælles politikmål, er så enkel og klar som muligt, giver de mindst mulige byrder for interessenterne og er indrettet således, at den er let at gennemføre i national lovgivning og let at anvende, og at den kan styrke konkurrenceevne og bæredygtighed i Unionens økonomi.
- (3) De tre institutioner peger igen på den rolle og det ansvar, som de nationale parlamenter har ifølge traktaterne, og som fremgår af protokollen om de nationale parlameters rolle i Den Europæiske Union og af protokol nr. 2 om anvendelse af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde.
- (4) De tre institutioner mener, at brugen af høringer blandt interessenter, efterfølgende evaluering af eksisterende lovgivning og konsekvensanalyser af nye initiativer vil medvirke til at nå målet om bedre regulering.
- (5) De tre institutioner minder om Unionens forpligtelser til kun at lovgive, når og i det omfang det er nødvendigt, sådan som det fremgår af artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union om anvendelsen af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet.
- (6) De tre institutioner understreger, at målene om at forenkle EU-lovgivningen og mindske regelbyrden fortsat bør tilstræbes, uden at det må være til skade for Unionens politikmål, sådan som det er angivet i traktaterne, eller for beskyttelse af det indre markeds integritet.
- (7) Denne aftale supplerer følgende eksisterende aftaler og erklæringer om bedre regulering, som de tre institutioner fortsat fuldt ud vil følge:

- Interinstitutionel aftale af 20. december 1994 om en hurtig arbejdsmetode ved officiel kodifikation af lovttekster¹.
 - Interinstitutionel overenskomst af 22. december 1998 om fælles retningslinjer for EF-lovgivningens affattelse².
 - Interinstitutionel aftale af 28. november 2001 om en mere systematisk omarbejdning af retsakter³.
 - Fælles erklæring af 13. juni 2007 om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure⁴.
 - Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens fælles politiske erklæring af 27. oktober 2011 om forklarende dokumenter⁵.
- (8) Nærværende aftale afspejler ligevægten mellem de respektive kompetencer hos Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen som fastsat i traktaten. Den griber ikke ind i rammeaftalen af 20. oktober 2010 om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen⁶,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE:

I. Fælles tilsagn og mål

1. Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen (de tre institutioner) erklærer sig hermed enige om at ville fortsætte med bedre regulering ved hjælp af en række initiativer og procedurer, som fremgår af denne interinstitutionelle aftale.

II. Programmering og planlægning

2. De tre institutioner er enige om at ville styrke Unionens årlige og flerårige programmering på linje med artikel 17, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, ifølge hvilken Kommissionen har til opgave at indlede årlig og flerårig programmering.
3. Kommissionen vil udveksle synspunkter med Europa-Parlamentet og Rådet inden vedtagelsen af sit årlige arbejdsprogram ud fra et skriftligt bidrag fra Kommissionens formand, hvoraf det fremgår, hvilke hovedelementer der vil være rettesnor for forberedelsen af Kommissionens arbejdsprogram. For at gøre det lettere med planlægningen på længere sigt vil de tre institutioner udveksle

¹ EFT C 102 af 4.4.1996, s. 2.

² EFT C 73 af 17.3.1999, s. 1.

³ EFT C 77 af 28.3.2002, s. 1.

⁴ EUT C 145 af 30.6.2007, s. 5.

⁵ EUT C 369 af 17.12.2011, s. 15.

⁶ EUT L 304 af 20.11.2010, s. 47.

synspunkter om flerårige prioriteter på grundlag af Kommissionens formands politiske retningslinjer.

4. Kommissionen vil tage nøje hensyn til de anmodninger, som kommer fra Europa-Parlamentet eller Rådet angående fremlæggelsen af lovgivningsforslag. Hvis Kommissionen ikke fremsætter noget forslag, giver den den pågældende institution en begrundelse herfor.
5. Ud fra Kommissionens arbejdsprogram vil de tre institutioner hvert år blive enige om en liste med forslag, som vil blive højt prioriteret i lovgivningsprocessen. Listen vil omfatte forslag om opdatering eller forenkling af eksisterende lovgivning og om mindskelse af regelbyrden især for små og mellemstore virksomheder.
6. Kommissionen vil give nærmere oplysninger om hvert punkt i sit arbejdsprogram og vil regelmæssigt foretage opdatering af sin planlægning i løbet af året. Kommissionen vil regelmæssigt rapportere til Formandskonferencen og Rådet for Almindelige Anliggender om implementeringen af Kommissionens arbejdsprogram for det pågældende år.

III. Anvendelse af værktøjer til bedre regulering

Konsekvensanalyse

7. De tre institutioner er enige om, at konsekvensanalyser er et positivt bidrag til forbedring af kvaliteten af EU-lovgivningen. De mener, at der i en konsekvensanalyse bør ses på eksistensen, omfanget og konsekvenserne af et problem og på, om det er nødvendigt med tiltag fra Unionens side. De skal også foreslå alternative løsninger, hvor de vurderer de økonomiske, miljømæssige og sociale indvirkninger under anvendelse af både kvalitative og kvantitative analyser. Konsekvensanalyser bør være baseret på den bedst tilgængelige dokumentation og stå i et rimeligt forhold til deres omfang og fokus.
8. Kommissionen vil foretage konsekvensanalyser af de initiativer, som den fremsætter, og som forventes at få betydelige økonomiske, miljømæssige eller sociale indvirkninger. I forbindelse med konsekvensanalyserne vil interessenter blive hørt, sådan som det er fastsat i Kommissionens minimumsstandarder. Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol vil foretage kvalitetskontrol af disse konsekvensanalyser. De endelige resultater af konsekvensanalyserne vil blive gjort tilgængelige for Europa-Parlamentet, Rådet og de nationale parlamenter og for offentligheden generelt sammen med udtalelserne fra Udvalget for Forskriftskontrol i forbindelse med vedtagelsen af Kommissionens forslag.
9. Europa-Parlamentet og Rådet vil starte deres behandling af Kommissionens forslag med at se på Kommissionens konsekvensanalyse.

10. Forud for vedtagelsen alle væsentlige ændringer af Kommissionens forslag, vil Europa-Parlamentet og Rådet på ethvert trin i lovgivningsproceduren foretage en konsekvensanalyse af ændringen. Som en generel regel vil Kommissionens konsekvensanalyse være udgangspunkt for den videre konsekvensanalyse. Kommissionen kan på eget initiativ eller på opfordring fra Europa-Parlamentet eller Rådet bistå Europa-Parlamentet og Rådet i deres arbejde med konsekvensanalyser ved at forklare om sin egen analyse og dele de data, der er anvendt, eller i givet fald supplere sin oprindelige konsekvensanalyse.
11. Hver af de tre institutioner beslutter selv, hvordan arbejdet med konsekvensanalyse skal organiseres, blandt andet med hensyn til interne organisatoriske ressourcer og kvalitetskontrol. Formålet med konsekvensanalyser er at understøtte beslutningstagningen i den enkelte institution under fuld hensyntagen til hver enkelt institutions rolle og ansvar.
12. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen er enige om, at lovgivningen bør være forståelig og klar; være sådan, at parterne har let ved at forstå deres rettigheder og pligter; stille passende krav om indberetning, overvågning og evaluering; ikke give uforholdsmæssige omkostninger; og være praktisk gennemførlig. Den enkelte institution kan indkalde en uafhængig instans til at foretage en vurdering af de nævnte faktorer i tilfælde af en væsentlig ændring af Kommissionens forslag. Denne vurdering bør gøres færdig og tilgængelig for offentligheden inden for en rimelig tid og inddrage alt allerede eksisterende arbejde med konsekvensanalyse. Hver af institutionerne skal udpege et medlem til denne instans. Medlemmerne skal kunne påvise, at de har den fornødne specifikke ekspertise til at udføre de pågældende analyser, de må ikke have interessekonflikter og skal handle uafhængigt af den udpegende myndighed.
13. Formålet med konsekvensanalyser og samarbejdet omkring dette arbejde er for de tre institutioner at sikre, at der vil være oplysninger tilgængelige om indvirkningerne af den vedtagne retsakt, der kan bruges som grundlag for efterfølgende evaluering.

Høring af interessenter og feedback

14. Høring af interessenter er en integrerende del af bedre regulering. Kommissionen vil foretage høringer ud fra de minimumsstandarder, der er blevet fastlagt. Der vil være offentlige internetbaserede høringer, hvor kan indhentes synspunkter og oplysninger fra interesserede parter. Resultaterne af hver enkelt høring vil blive offentliggjort.
15. Efter at Kommissionen har vedtaget sit forslag og den hertil knyttede konsekvensanalyse, vil interessenterne i en periode på otte uger få lejlighed til at give deres mening til kende, hvilket vil ske sideløbende med den høring, som skal foregå af nationale parlamenter, hvor disse kan fremsætte deres holdninger til spørgsmål, der måtte vedrøre nærhedsprincippet, bortset fra i hastende tilfælde, og uden at det griber ind i særlige regler, der gælder for Kommissionens forslag i henhold til artikel 155, stk. 2, i TEUF. De indsamlede holdninger vil blive forelagt for medlovgiverne i starten på lovgivningsprocessen.

Efterfølgende evaluering af eksisterende lovgivning

16. Kommissionen vil i sin evalueringsprogrammering i videst muligt omfang overholde den tidsplan for rapporter og revision af bestemmelser, der er fastsat i

EU-lovgivningen. Europa-Parlamentet og Rådet vil blive underrettet om Kommissionens flerårige planlægning af evalueringer af eksisterende lovgivning.

17. De tre institutioner understreger betydningen af, at der er størst mulig konsistens og sammenhæng i tilrettelæggelsen af arbejdet med at evaluere udfaldet af EU-lovgivning, hvilket også omfatter høring af offentligheden og af interessenter.
18. De tre institutioner er enige om, at forslag om omfattende ændringer eller udvikling af EU-lovgivning bør have rodfæste i en solid forhåndsevaluering af eksisterende loves og politikkers effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og merværdi. Sådanne evalueringer kan danne grundlag for konsekvensanalyse af muligheder for yderligere tiltag. Til støtte herfor er Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen enige om, at der skal indføres krav om overvågning, evaluering og indberetning i al lovgivning. Der kan i givet fald være tale om målbare indikatorer, hvormed der kan indhentes bevis for lovgivningens praktiske virkninger.
19. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen er enige om, at alle udgiftskrævende og ikkeudgiftskrævende EU-aktiviteter bør evalueres på en forholdsmæssig måde. Tidsplanen for evalueringen bør fastsættes ud fra tiltagets livscyklus, de operationelle og strategiske beslutningstagningsbehov, generelle krav til evaluering, som de fremgår af finansforordningen samt alle specifikke krav, der måtte fremgå af retsgrundlaget for de relevante tiltag. Derfor vil de tre institutioner systematisk gøre, hvad de kan for at anvende revisionsklausuler. I de tilfælde, hvor en lovgivning kun skal gælde for en bestemt periode, vil der blive anvendt udløbsklausuler.

IV. Lovgivningsinstrumenter

20. Kommissionen vil forklare sit valg af lovgivningsinstrument over for Europa-Parlamentet og Rådet i en begrundelse, som vedhæftes de forslag, som den forelægger. Kommissionen vil også i sine begrundelser forklare, hvordan de foreslåede foranstaltninger lever op til nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet og er forenelige med grundlæggende rettigheder. Kommissionen vil også gøre rede for både omfanget og resultaterne af høringen af interessenter, efterfølgende evaluering af eksisterende lovgivning og den gennemførte konsekvensanalyse.

V. Delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter

21. De tre institutioner understreger, hvor vigtig en rolle delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter spiller i lovgivningen. De hører til blandt værktøjerne til bedre regulering og er medvirkende til, at lovgivningen bliver mere enkel og tidsvarende, og til en effektiv og hurtig gennemførelse heraf.
22. De tre institutioner er nået til enighed om vedhæftede "fælles forståelse vedrørende delegerede retsakter". I overensstemmelse med denne fælles forståelse og for at opnå større gennemsigtighed og bedre høringer vil Kommissionen, inden den vedtager delegerede retsakter, samle al nødvendig ekspertviden blandt andet gennem høring af eksperter fra medlemsstaterne og gennem offentlige høringer. Desuden vil Kommissionen, når der er behov for en bredere ekspertise i starten af forberedelsen af udkast til gennemførelsesretsakter, gøre brug af ekspertgrupper, høre særlige interessenter og/eller foretage offentlige høringer, hvor det er relevant.

23. De tre institutioner er enige om, at de ikke i EU-lovgivningen vil tilføje ekstra procedurekrav, sui generis-procedurer eller ekstra roller for udvalgene, ud over dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁷ om, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser.

VI. Koordinering af lovgivningsprocessen

24. De tre institutioner er enige om, at de vil forbedre koordineringen af deres lovgivningsarbejde.
25. Som fastsat i den fælles erklæring om den praktiske gennemførelse af den fælles beslutningsprocedure er de tre institutioner enige om, at de vil forbedre koordineringen af deres forberedende og lovgivende arbejde i forbindelse med den almindelige lovgivningsprocedure. De er også enige om at ville offentliggøre det på en hensigtsmæssig måde.
26. Europa-Parlamentet og Rådet vil blandt andet sammen med Kommissionen for hvert lovgivningsforslag forsøge at fastlægge en tidsplan for de forskellige trin, der skal føre til den endelige vedtagelse af hvert enkelt lovgivningsforslag. I denne tidsplan vil også indgå passende brug af andenbehandling. I givet fald kan de tre institutioner blive enige om at koordinere deres indsats og fremskynde selve vedtagelsen af lovgivningen, både under institutionernes interne forberedelse og under de interinstitutionelle forhandlinger.
27. De tre institutioner vil regelmæssigt underrette hinanden om deres arbejde under hele lovgivningsprocessen og om igangværende forhandlinger mellem dem selv indbyrdes via passende procedurer, blandt andet dialog mellem Europa-Parlamentet, i udvalg og på plenarforsamlinger, og Rådets formandskab og Kommissionen.
28. De tre institutioner vil sørge for, at der er en passende grad af gennemsigtighed i lovgivningsprocessen, blandt andet gennem trilaterale forhandlinger mellem de tre institutioner.
29. Af hensyn til effektiviteten vil de tre institutioner sørge for en bedre synkronisering af behandlingen af lovgivningsforslag hos de forberedende organer i Europa-Parlamentet og Rådet.

VII. Implementering og anvendelse af EU-lovgivning

30. De tre institutioner opfordrer medlemsstaterne til at anvende EU-retten hurtigt og korrekt. I særlige tilfælde vil det være anbefalet at benytte samme datoer for starten på anvendelsen af lovgivning i medlemsstaterne samt et begrænset antal datoer om året. Fristen for gennemførelse i national ret af direktiver vil blive så kort som muligt og generelt ikke være på over to år.
31. De tre institutioner opfordrer medlemsstaterne til, når de vedtager foranstaltninger til gennemførelse i national ret af EU-lovgivning eller til gennemførelse af EU-budgettet, at give offentligheden klar information om de nationale foranstaltninger.

⁷ EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13.

Medlemsstaterne bør navnlig så vidt muligt gøre det helt klart, hvilke aspekter der er en nødvendig konsekvens af EU-lovgivningen eller reglerne for budgetgennemførelse, og hvilke andre ekstra elementer af indholdsmæssig og/eller proceduremæssig art, som de måtte beslutte at tilføje på nationalt, regionalt eller lokalt plan. Før medlemsstaterne vedtager sådanne ekstra indholdsmæssige eller proceduremæssige regler, bør de foretage en vurdering af konsekvenserne heraf, navnlig hvad angår de administrative byrder for virksomheder, myndigheder og borgere, og de bør give en begrundelse, som specifikt omhandler disse ekstra elementer. Medlemsstaterne bør i deres notifikationer om gennemførelsen skelne mellem regler og procedurer, som benyttes ved gennemførelsen af direktiver, og ekstra regler og procedurer.

32. Kommissionen vil hvert år underrette Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af EU-lovgivningen.
33. De tre institutioner opfordrer medlemsstaterne til at samarbejde med Kommissionen om at indhente oplysninger og data, som er nødvendige for at kunne overvåge og evaluere gennemførelsen af EU-retten. De tre institutioner minder om og understreger betydningen af de to fælles politiske erklæringer fra 28. september og 27. oktober 2011 om forklarende dokumenter, som ledsager notifikationen af gennemførelsesforanstaltninger.

VIII. Forenkling

34. De tre institutioner er enige om hele tiden at samarbejde for at ajourføre og forenkle lovgivningen og mindske regelbyrden for virksomheder, myndigheder og borgere. De vil benytte Kommissionens program for målrettet og effektiv regulering (REFIT) eller ethvert andet kommende program med en tilsvarende målsætning som grundlag for dette arbejde. Kommissionen vil undersøge, inden for hvilke områder i nuværende lovgivning der kan ske forenkling eller byrder kan mindskes, og fremsætte forslag desangående, blandt andet ved at ophæve forældede retsakter og ved at omarbejde eller erstatte retsakter, hvor det er nødvendigt. Der vil blive set på, hvor meget regelbyrden kan mindskes, når der er mulighed for det som led i REFIT-programmet, ud fra input fra medlemsstaterne og interessenter. I Kommissionens arbejdsprogram vil det blive angivet, hvilke forslag Kommissionen vil fremsætte for at mindske regelbyrden, og hvilke verserende forslag der vil blive trukket tilbage.

IX. Gennemførelse og overvågning af denne aftale

35. De tre institutioner vil tage de fornødne skridt til at sikre, at de har de midler og ressourcer, der er nødvendige for at kunne gennemføre denne aftale på bedste måde.
36. De tre institutioner vil overvåge gennemførelsen af denne aftale regelmæssigt, blandt andet gennem årlige drøftelser i Formandskonferencen og Rådet for Almindelige Anliggender.

X. ERSTATNING

37. Denne interinstitutionelle aftale erstatter den interinstitutionelle aftale fra 2003 om bedre lovgivning⁸ og den interinstitutionelle fælles indstilling til konsekvensanalyse fra 2005.

⁸ EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

EUROPA-
KOMMISSIONEN

Strasbourg, den 19.5.2015
COM(2015) 216 final

ANNEXES 1 to 2

BILAG

til

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Forslag til en interinstitutionel aftale om bedre regulering

Bilag 1

Fælles forståelse mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om delegerede retsakter

I. ANVENDELSESOMRÅDE OG GENERELLE PRINCIPPER

1. Den fælles forståelse bygger på og erstatter den fælles forståelse fra 2011 og strømliner den praksis, der blev fastlagt efterfølgende af Europa-Parlamentet og Rådet. I den er der fastsat de praktiske foranstaltninger og vedtagne præciseringer og præferencer, som skal gælde for delegation af lovgivningsmæssige beføjelser i henhold til artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Ifølge denne artikel skal formålet, indholdet, omfanget og varigheden af en delegation være udtrykkeligt afgrænset i enhver lovgivningsmæssig retsakt, som omfatter en sådan delegation (herefter "basisretsakten").
2. Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen skal under udøvelsen af deres beføjelser og i overensstemmelse med de procedurer, der er fastlagt i TEUF, samarbejde gennem hele lovgivningsproceduren med det formål at sikre en gnidningsfri udøvelse af delegerede beføjelser og at gøre det muligt for Europa-Parlamentet og Rådet at føre en effektiv kontrol med disse beføjelser. Med dette for øje skal der opretholdes passende administrative kontakter.
3. Når der foreslås eller gives delegationer af beføjelser i henhold til artikel 290 TEUF, skal de berørte institutioner, afhængigt af hvilken procedure der anvendes til vedtagelse af basisretsakten, forpligte sig til i videst muligt omfang at henvise til de standardklausuler, der er vedhæftet denne fælles forståelse.

KRITERIER FOR ANVENDELSEN AF ARTIKEL 290 TEUF I FORHOLD TIL ARTIKEL 291 TEUF

4. De kriterier, der fremgår af de følgende punkter, skal anvendes, når det besluttes, om en beføjelse skal gives i medfør af traktatens artikel 290 til vedtagelse af en delegeret retsakt eller i medfør af traktatens artikel 291, stk. 1, til vedtagelse af en gennemførelsesretsakt. Under alle omstændigheder skal der tages hensyn til arten, indholdet og konteksten for den planlagte foranstaltning. Disse kriterier skal ikke betragtes som udtømmende.
5. Der kan kun tillægges beføjelse til at vedtage juridisk bindende retsakter i henhold til traktatens artikel 290 og 291.
6. En lovgivningsmæssig retsakt kan kun tillægge Kommissionen beføjelse til at vedtage almengyldige ikkelovgivningsmæssige retsakter ved delegerede retsakter. Foranstaltninger med individuel gyldighed kan derfor ikke vedtages ved hjælp af delegerede retsakter, men kun ved gennemførelsesretsakter. En retsakt er almengyldig, hvis den dækker objektivt afgrænsede situationer og har retsvirkning enten for visse kategorier af personer eller generelt.
7. Lovgivningsmæssige retsakter kan kun ændres ved hjælp af lovgivningsmæssige eller delegerede retsakter. Dette gælder også ændring af bilag til

lovgivningsmæssige retsakter, da sådanne bilag er en integrerende del af den lovgivningsmæssige retsakt. Bilag må ikke tilføjes eller slettes fra en retsakt med det formål at udløse eller undgå brug af delegerede retsakter. Hvis lovgiver finder, at en tekst bør være en integrerende del af basisretsakten, kan den beslutte at medtage den pågældende tekst i et bilag.

8. De væsentlige elementer i lovgivning skal fastsættes af lovgiveren og kan ikke gøres til genstand for en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt. Foranstaltninger, der har til formål at indføre ekstra væsentlige regler og kriterier, som skal opfyldes – af medlemsstaterne eller af andre personer eller enheder, der direkte berøres af lovgivningen – vil pr. definition ændre indholdet af lovgivningen og tilføje nye almen gyldige regler. Sådanne yderligere regler eller kriterier kan derfor kun indføres ved hjælp af en delegeret retsakt.
9. Derimod kan gennemførelsen af regler eller kriterier, der allerede er fastlagt i basisretsakten eller i en delegeret retsakt, uden at der ændres ved indholdet af de rettigheder eller forpligtelser, der følger heraf, ske ved gennemførelsesretsakter. Navnlig for bemyndigelser, når Kommissionens afgørelse er fuldt ud baseret på kriterier i basisretsakten, kan der blive tale om gennemførelsesretsakter.
10. Foranstaltninger, hvorved der indføres en procedure (dvs. en måde, hvorpå noget udføres eller får virkning), kan enten fastsættes i en delegeret retsakt eller en gennemførelsesretsakt (eller også være et væsentligt element i basisretsakten) afhængigt af art, indhold og kontekst for bestemmelserne i basisretsakten. Foranstaltninger vedrørende dele af procedurer, der indebærer yderligere ikke-væsentlige politiske valg og supplerer den lovgivningsmæssige ramme, der er indeholdt i basisretsakten, bør som regel fastsættes i delegerede retsakter. Foranstaltninger, der fastlægger nærmere regler for procedurer for at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af en forpligtelse i henhold til basisretsakten, bør som regel fastsættes i gennemførelsesbestemmelser.
11. Som det er tilfældet med procedurer, kan en bemyndigelse til at fastlægge metoder (dvs. måder til at gøre noget særligt på på en regelmæssig og systematisk måde) eller metodologi (dvs. regler til at fastsætte metoder) give anledning til delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter afhængigt af indholdet og konteksten.
12. En foranstaltning, hvorved det bestemmes, hvilken type oplysninger der skal gives i henhold til basisretsakten (dvs. det nøjagtige indhold af de oplysninger, der kræves ifølge basisretsakten), udbygger som regel forpligtelsen til at give oplysninger og bør træffes ved hjælp af delegerede retsakter.
13. En foranstaltning, hvorved det bestemmes, hvordan oplysningerne skal gives (dvs. formatet), tilføjer som regel ikke noget til forpligtelsen til at give oplysninger, men den giver mulighed for en ensartet gennemførelse. Det bør derfor som hovedregel gøres ved en gennemførelsesretsakt.
14. Årlige og flerårige arbejdsprogrammer til gennemførelse af finansielle instrumenter bør vedtages ved hjælp af gennemførelsesretsakter.

III. HØRINGER I FORBINDELSE MED FORBEREDELSEN OG UDARBEJDELSEN AF DELEGEREDE RETSAKTER

15. Når Kommissionen forbereder udkast til delegerede retsakter, vil den høre eksperter, som er udpeget af hver enkelt medlemsstat. Medlemsstaternes eksperter vil blive hørt om udkast til delegerede retsakter, der forberedes af Kommissionens tjenestegrene. Udkastene vil blive tilsendt medlemsstaternes eksperter. Disse høringer vil finde sted i eksisterende ekspertgrupper eller på ad hoc-møder med eksperter fra medlemsstaterne, som Kommissionen vil sende indbydelser ud til via de faste repræsentationer. Det er op til medlemsstaterne at beslutte, hvilke eksperter der skal deltage. Eksperterne vil få tilsendt alle relevante dokumenter i god tid, så de har tid til at forberede sig.
16. I slutningen af møderne med medlemsstaternes eksperter eller ved opfølgningen af sådanne møder vil Kommissionens tjenestegrene opridse de konklusioner, som de har udledt af drøftelserne, og angive, hvordan de vil gå videre med arbejdet. Disse konklusioner vil blive nedfældet i mødereferaterne.
17. I forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter kan der også indgå høringer af interessenter. Hvis det materielle indhold af en delegeret retsakt ændres på en eller anden måde efter sådanne høringer, vil medlemsstaternes eksperter få lejlighed til at reagere på den ændrede udgave af udkastet til den delegerede retsakt, om muligt i skriftlig form.
18. I begrundelsen til den delegerede retsakt indsættes der et resumé af høringsprocessen.
19. Kommissionen vil med regelmæssige mellemrum offentliggøre vejledende lister over planlagte delegerede retsakter.
20. Når Kommissionen forbereder og udarbejder delegerede retsakter, vil den sørge for rettidig og samtidig fremsendelse af udkastene til retsakter til Europa-Parlamentet og Rådet.
21. Som angivet i punkt 15 i rammeaftalen om forbindelserne mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen, kan Kommissionen¹, hvis Europa-Parlamentet anmoder herom, også indbyde eksperter, som er udpeget af Europa-Parlamentet, til ekspertgruppemøder. For at fremme denne proces kan formanden for det kompetente parlamentsudvalg anmode Kommissionen om at få en plan over ekspertgruppemøder, hvor der vil blive behandlet udkast til delegerede retsakter for de kommende måneder, og formanden kan på grundlag heraf så i et enkelt brev anmode om, at Europa-Parlamentets eksperter får tilladelse til at deltage i en række af de forestående møder.
22. Europa-Parlamentet og Rådet giver Kommissionen besked om, hvilke fælles mailbokse de har hver især til fremsendelse af dokumenter vedrørende høringer.

¹ EUT L 304 af 20.11.2010, s. 47.

IV. REGLER VEDRØRENDE FREMSENDELSE AF DOKUMENTER OG FASTSÆTTELSE AF FRISTER

23. Kommissionen fremsender officielt de delegerede retsakter til Europa-Parlamentet og Rådet på den mest hensigtsmæssige måde. Klassificerede dokumenter behandles efter de interne administrative procedurer, som er fastsat af de enkelte institutioner, således at alle krævede garantier bliver tilgodeset.
24. For at sikre, at Europa-Parlamentet og Rådet skal kunne udøve de rettigheder, der er omhandlet i artikel 290 TEUF inden for de tidsfrister, der er fastlagt i den enkelte basisretsakt, fremsender Kommissionen ikke delegerede retsakter i følgende perioder:
 - Fra 22. december indtil 6. januar.
 - Fra 15. juli indtil 20. august.

Disse perioder gælder kun, når indsigelsesfristen er baseret på punkt 28.

Disse perioder gælder ikke for delegerede retsakter, der vedtages i henhold til hasteproceduren, som fremgår af del VII i nærværende fælles forståelse. Såfremt der bliver vedtaget en delegeret retsakt i henhold til hasteproceduren i en af disse perioder, starter den i basisretsakten fastsatte tidsfrist for indsigelse først, når denne periode er udløbet.

Senest i oktober i det år, der går forud for valget til Europa-Parlamentet, skal de tre institutioner nå til enighed om, hvordan meddelelsen af delegerede retsakter skal foregå under valgperioden.

25. Indsigelsesfristen starter, når Europa-Parlamentet og Rådet har modtaget alle officielle sprogudgaver af den delegerede retsakt.

V. DELEGATIONENS VARIGHED

26. Basisretsakten kan give Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter for en ubegrænset eller begrænset periode.
27. Hvis der er fastsat en begrænset periode, bør basisretsakten i princippet indeholde en bestemmelse om, at delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende de delegerede beføjelser senest ni måneder inden udløbet af hver periode. Dette stykke griber ikke ind i Europa-Parlamentets og Rådets tilbagekaldelsesret.

VI. FRISTER FOR INDSIGELSE FRA EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

28. Den indsigelsesfrist, der fastlægges fra sag til sag i hver enkelt basisretsakt, bør i princippet være på to måneder, og ikke mindre, og den bør kunne forlænges for hver

institution (Europa-Parlamentet eller Rådet) med to måneder på deres initiativ. Dette berører dog ikke hasteproceduren.

29. Den delegerede retsakt kan dog offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende og træde i kraft inden fristens udløb, hvis både Europa-Parlamentet og Rådet har meddelt Kommissionen, at de ikke agter at gøre indsigelse.

VII. HASTEPROCEDURE

30. Hasteprocedurer bør være forbeholdt ekstraordinære tilfælde, for eksempel anliggender om sikkerhed og sikring, beskyttelse af sundhed og sikkerhed, eller forbindelser udadtil, herunder humanitære kriser. Europa-Parlamentet og Rådet bør begrunde valget af en hasteprocedure i basisretsakten. I basisretsakten skal det være angivet, i hvilke tilfælde hasteproceduren skal anvendes.
31. Kommissionen forpligter sig til at holde Europa-Parlamentet og Rådet fuldt underrettet om muligheden for vedtagelse af en delegeret retsakt efter hasteproceduren. Så snart Kommissionens tjenestegrene ser, at det kan blive tilfældet, giver de uformelt besked herom på forhånd til sekretariatene i Europa-Parlamentet og Rådet via de fælles mailboks, der er nævnt i punkt 22.
32. En delegeret retsakt, der vedtages i henhold til hasteproceduren, træder i kraft med det samme og anvendes, så længe der ikke bliver gjort indsigelse inden for den frist, der er fastsat i basisretsakten. Hvis der gøres indsigelse, ophæver Kommissionen straks retsakten, så snart den har fået meddelelse af Europa-Parlamentet eller Rådet om deres beslutning om at gøre indsigelse.
33. Når Kommissionen giver Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse om en delegeret retsakt vedtaget efter hasteproceduren, angiver den årsagen til, at proceduren er taget i anvendelse.

VIII. OFFENTLIGGØRELSE I DEN EUROPÆISKE UNIONS TIDENDE

34. Delegerede retsakter offentliggøres i L-serien af Den Europæiske Unions Tidende, men først efter udløbet af indsigelsesfristen, dog med undtagelse af tilfælde omhandlet i punkt 29. Delegerede retsakter, der vedtages efter hasteproceduren, offentliggøres straks.
35. Med forbehold af artikel 297 TEUF skal beslutninger fra Europa-Parlamentet eller Rådet om at tilbagekalde en delegation, at gøre indsigelse mod en delegeret retsakt, der er vedtaget efter hasteproceduren, eller at modsætte sig en stiltiende forlængelse af delegerede beføjelser også offentliggøres i L-serien af Den Europæiske Unions Tidende. En afgørelse om tilbagekaldelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.
36. Kommissionen offentliggør også afgørelser om ophævelse af delegerede retsakter, der er vedtaget efter hasteproceduren, i Den Europæiske Unions Tidende.

IX. GENSIDIG UDVEKSLING AF OPLYSNINGER, NAVNLIG I TILFÆLDE AF EN TILBAGEKALDELSE

37. Når Europa-Parlamentet og Rådet udøver deres rettigheder og anvender de i basisretsakten fastlagte betingelser, underretter de hinanden og Kommissionen herom.
38. Når enten Europa-Parlamentet eller Rådet indleder en procedure, som kan føre til tilbagekaldelse af en delegation, underretter de de andre to institutioner herom, senest en måned inden den træffer beslutningen om tilbagekaldelse.

Bilag 2

Standardklausuler

Betragtning:

For at [formål] bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår [indhold og omfang]. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

Artikel/Artikler, der delegerer beføjelser

Kommissionen tillægges beføjelser til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel a vedrørende [indhold og omfang].

Følgende ekstra stykke tilføjes, når der benyttes en hasteprocedure:

Hvis det i tilfælde af [indhold og omfang] på grund af sagens hastende karakter er bydende nødvendigt, anvendes proceduren i artikel b for delegerede retsakter, som vedtages i henhold til nærværende artikel.

Artikel a

Udøvelse af delegationen

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. [varighed]

Option 1:

Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel ..., tillægges Kommissionen for en ubegrænset periode fra den (*)

Option 2:

Den i artikel ... omhandlede beføjelse tillægges Kommissionen for en periode på X år fra den (*). Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af X-årsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

Option 3:

Den i artikel ... omhandlede beføjelse tillægges Kommissionen for en periode på X år fra den (*).

(*) Datoen for den lovgivningsmæssige basisretsakts ikrafttræden eller enhver anden dato fastsat af lovgiver.

3. Den i artikel ... omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i Den Europæiske Unions Tidende eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel ..., træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på [to måneder] fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med [to måneder] på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Følgende ekstra stykke tilføjes, når der benyttes en hasteprocedure:

Artikel b ***Hasteprocedure***

1. Delegerede retsakter, der vedtages i henhold til denne artikel, træder i kraft straks og anvendes, så længe der ikke er gjort indsigelse i henhold til stk. 2. I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet af en delegeret retsakt anføres begrundelsen for anvendelse af hasteproceduren.
2. Europa-Parlamentet eller Rådet kan efter proceduren i artikel a(5) gøre indsigelse mod en delegeret retsakt. I så fald ophæver Kommissionen retsakten straks efter Europa-Parlamentets eller Rådets meddelelse af afgørelsen om at gøre indsigelse.